מראי מקומות - קידושין

דף ז. (המשך)

אלא לחצאין, וא"כ ע"כ בא הכתוב לומר דאין שייך קידושין כלל בחצי אשה [וצ"ע בדיוק כוונתו, וע' **בקהלות יעקב** (סי' י"ג) בביאור דבריו]. וע' **בקובץ הערות** (נ"ו, י"ד) דהוכיח מקו' זו של המקנה דהביאור בהתפשטות הקדושה אינה דחל הקדושה ושוב התפשטה, אלא דהדין התפשטות מחדש דחל הקדושה מתחלה על כולה (ע' לקמן בזה), ולכן ממילא באשה ג"כ שייך התפשטות, דמעולם אין הקדושה חלה לחצאין.

י. ונפשטו לה קדושי בכולה

כ' **תוס'** דכל הקו' הוא רק היכא דאמר לשון "מקודשת", אבל היכא דאמר לשון "מאורסת", ודאי אין שייך התפשטות. וכפשוטו דבריו תמוהים, הרי לכאו' אין שום חילוק בין חלות קידושין אם אומר בל' מקודשת או ל' מאורסת, וא"כ מ"ש. וכ' **הקובץ הערות** (נ"ו, י"ח) דבאמת יש ב' ענינים בקידושין, מה דאסר לה אכ"ע כהקדש, ומה שהיא נקנית לו. ויש לחקור, מאיזה מהן מתחלת, האם ההתחלה מהקנין, וממילא נאסרת לעולם, או דבתחלה נאסרת על כל העולם, וממילא היא נקנית לו. וכ' דתלוי באיזה לשון הוא אומר כשקידשה, אם אומר לשון קידושין, הרי הוא מתחיל בהאיסור, וממילא שייך התפשטות, כמו כל קדושת קרבן, אבל אם אומר מאורסת, הרי הוא מתחיל מהקנין, ובזה ודאי אין שייך התפשטות. וע"ע **בחי' הגרי"ז** (תמורה יא:, ד"ה וראי' לדעת) שביאר דס"ל לתוס' דההתפשטות היא בהאמירה גופא, דהדיבור שלו יכול להתפשט ולכלול טפי במעשה הקדש שלו, וא"כ שפיר י"ל דתלוי באיזה לשון הוא מקדשה. [וע"ע בל' **רש"י** בסוגיין, דכ' "דהא מקודשת בלשון הקדש קאמר לה", וזה לכאו' משמע כמש"כ תוס', דצריך לומר דוקא ל' הקדש. ועוד כ' רש"י ד"יש כח במאמרו לפשוט", וזה לכאו' משמע כהגרי"ז.] **ומה** שלמדין דין קידושין מדין הקדש, כבר הבאנו לעיל בדף ב' מזה, ויש לציין דגם הסוגיא בנדרים (דף ו') דדנה אם יש יד לקידושין או לא, משמע דענין קידושין שייך לחלות הקדש.

יא. הכא דעת אחרת

הק' ה**תוס' רי"ד**, נימא דכיון דנתרצית להתקדש חצי גופה, נימא דממילא תפשוט בכל גופה [ולכאו' משמע דלא ס"ל כדברי האחרונים הנ"ל, דכל ההתפשטות הוא בהמעשה, ולא בהחלות, וצ"ע בזה], ותי' "ומ"מ בלא דעת האיש אינה יכולה להתקדש, וכיון שהדבר תלוי בשתי דיעות, לא פשטא קדושיה אלא במה שפירשו, וכו'". וצ"ע כוונתו, וע' **בחי' ר' שמעון** (י"א, ד"ה ונלענ"ד) שכ' דכיון דגם האשה מתהוות במעשה הקידושין, א"כ כ"א אינו פועל בפנ"ע מעשה הקידושין, וא"כ כל זמן שלא מצורף ב' הדעות שלהם לענין הקידושין, הרי כ"א כזר חשיב כלפי רשות של חבירו, וא"כ הוי כמי שרוצה להתפשט קדושתו על של חבירו, וזה ודאי לא מהני.

יב. וחזר ולקחה והקדישה

ק', למה אין הקדושה מתפשטת ממילא בשעה שחזר ולקחה. וה**קובץ הערות** (נ"ו, ט"ו) כ' להוכיח מכאן כהיסוד שהבאנו מיני' לעיל, דאין ההתפשטות בהא מחלות הקדושה, אלא צריך להתפשט במעשה הקדושה.